

Tacitus om Neros kristenforfølgelser

Tacitus (56 - ca. 120 e.Kr.) var romersk politiker og forfatter. Han tilhørte den romerske overklasse og var konsul lige før år 100 e.Kr. Han anses for at være blandt kejsertidens bedste historikere og er bl.a. kendt for værket 'Årbøger' (Annales), der dateres til ca. år 114.

[Tacitus beretter, at efter Roms brand i år 64 opstod der rygter om, at kejser Nero havde påsat branden.] Al menneskelig virksomhed og regentens gaver formåede ligeså lidt som forsoningen af guder at bringe det slemme rygte til at forstumme, at ilden var påsat efter Neros befaling. For altså at gøre ende på folkesnakken kastede han skylden over andre og straffede navnlig på de mest udsøgte måder de for deres skændigheder forhadte mennesker, som almuen kaldte kristne. Disse mennesker havde navn efter Kristus, som under Tiberius' regering blev henrettet ved landshøvdingen¹ Pontius Pilatus. Således blev denne fordærvelige overtro [*exitiabilis superstitio*] for øjeblikket undertrykt men brød siden atter ud ikke blot rundt om i Judæa, hvor den fra først af var opstået, men også her i hovedstaden, hvor alt afskyeligt og skammeligt strømmer sammen fra alle kanter og finder tilhængere.

Først lod man dem pågribe, som tilstod, at de var kristne, dernæst efter deres angivelse en stor mængde andre, og de blev ikke så meget overbeviste om brandstiftelse som om had til menneskeslægten [*odio humani generis*]. Man nøjedes ikke med at henrette dem, men drev ovenikøbet løjer med dem: nogle bedækkedes med dyrehuder og sønderreves af hunde, andre korsfæstedes, atter andre indsvøbtes i brændbare stoffer, og når dagen var omme, tjente de til at oplyse natten.

Nero havde åbnet sine haver for dette skuespil, og gav lege i den derværende cirkus, hvor man så ham, klædt som vognstyrer, blande sig mellem almuen eller køre på en vogn. Derfor var det også, at skønt disse mennesker var skyldige og fortjente at behandles med den yderste streng-
hed, følte man dog medlidenhed med dem, idet man tænkte, at det ikke var for det almene bedste skyld, de måtte lide døden, men for at tilfredsstille en eneste mands grusomme sind.

Tacitus: *Annales* 15,44. Oversættelse af O. A. Hovgård: *Den ældre romerske kejsertid efter Cornelius Tacitus' årbøger og historiebøger*, Kbh. (1885), vol. I: s. 258f.

¹ Landshøvding: dvs. den romerske statholder, der i Judæa og Samaria på dette tidspunkt bar titlen præfekt.